

Jeg vil tillade mig at fremstille et Tanke-experiment for de Herrer. Dersom De tænke Dem, at Kjøbenhavns Bølge ere forsvundne og Gravene fyldte, at Byen altsaa er fuldstændig aaben, og at man idag har faaet Underretning om, at en dristig Fjende har kastet et Par tusind Mand i Land ved Bødbæk, saa haaber jeg, De ville indrømme, at man aldeles ikke kan forsvare Byen, eftersom den bevilgende Magt kun har tilladt, at en Snees eller to Artillerister og maaskee nogle Snees Infanterister ligge i Garnison her i Byen; man maa opgive Forsvaret, Byen er aaben. Dersom vi derimod, som Forholdene ere, i dette Dieblisk faae Underretning om, at Fjenden har landsat 2,000 Mand, kan man forsvare Byen, man kan kalde Garnisonen og Borgerne sammen, der er Feltpiecer at faae ikke langt borte herfra, og dem kan man stille op i de tre, fire Afgange til Byen. Saa kan man dog i alt Fald gjøre Noget for Forsvaret, men man kan Intet gjøre, naar Bøldene ere borte og en Mængde Gader føre til Byens Midtpunkt. Naar de ærede Medlemmer, der frakjende Bøldene al Nytte, ville forsøge paa at gaae ind i Byen over Gravene, ville De finde, at det ikke er saa let en Sag at løbe over disse Grave, navnlig nu, da de ere saa fulde af Mudder, jeg troer da, at de ville indrømme, at de dog have nogen Betydning. Der staaer overalt her i det ærede Mindretals Betænkning kun nævnt „Stadens Forsvar“; jeg har privat spurgt den ærede Ordfører, om han kunde finde noget Sted, hvor Indskrænkningen var knyttet til „Fæstningsværkerne“. Men han var ikke i Dieblisset istand dertil. Der staaer bestandig af „Hensyn til Stadens Forsvar“. Men ingen Mand kan nægte, at lige indtil den sidste Stump af Bølden har Betydning for Stadens Forsvar; denne Bøld være nu saa elendig som man vil. Naar nu Regjeringen siger: Vi have her et Forsvar, som vi ønske at ombytte med et andet Forsvar, et levende Forsvar; vi ønske i Fremtiden at kunne forhindre Fjenden fra at gjøre Landgang istedet for som nu at tage imod ham i Gabet ved Besterbro, saa kan jeg ikke forstaae, at man kan tale om Uretfærdigheden af et saadant Tilbud, eller at man derved gjør Indskrænkning i Andres Ret, en

Ret, der først indtræder, naar den sidste Bøld stump forsvinder. Jeg gaaer ud fra den bestemte Forudsætning, at Regjeringen ikke vil fuldstændig nedlægge Fæstningsværkerne, medmindre en Overenskomst kommer tilstede; thi Bølden yder dog et Forsvar, hvor ringe det end er, den kan dog benyttes, og Regjeringen bør ikke opgive den, naar den ikke kan faae Erstatning derfor (Afbrydelse). Hvad behager, jeg hørte ikke rigtigt?

Formanden: Jeg maa bede den ærede Læser ikke at tage Hensyn til Uttringer, der kunne falde udenfor Ordene, men enten at fortsætte sit Foredrag eller standse.

Fallesen: Jeg er kun saa høflig at ville tage Hensyn til et æret Medlems Uttringer. — Den ærede Ordfører sagde, hvad jeg ikke fandt rigtig klogt, at Borgerne kunde ganske roligt sidde og vente paa, at Væbnerne (Stemmer: Bøldene!) nu vel, at Bøldene faldt ned af deres Væbetræer. Jeg haaber ikke, at det vil skee saa meget snart, der er ikke det Allermindste veien for, at vi lade disse Fæstningsvøldene ligge som de ligge i 3 eller 400 Aar. Længere ude, paa den anden Side Søerne, boe Folk allerede nu fortræffeligt, og at der kommer tættere Dvarterer der, at der danner sig bedre Gader, vil paa ingen Maade genere, tværtimod det vil fremme, at Folk ønske at boe derude. Dersom Regjeringen blot ganske simpelt hen vil lade Bøldene staae, indtil man beder om en Afløsning af Indskrænkningen, skal det ærede Medlem see, at det tilfødt er til os, at Bøldene falde ned, og ikke til Grundeierne.

Det ærede Medlem her foran (Schjørring) har, hører jeg, under min Fraværelse, hvad ellers ikke pleier at være Skik og Brug, vist mig den Opmærksomhed at hentyde til min mulige Opfattelse af Bøldenes æsthetiske Betydning. Det skal jeg aldeles ikke indlade mig paa; mig forekommer det iøvrigt, at „frisk Luft“ hører mere under det Sanitaire end under det Æsthetiske.

Krigsministeren: Jeg vil kun tillade mig et Par Ord for at oplyse en Misfor-